

— Вельмі добра, калі ёсць што паесці, асабліва зімой, — паківаў галавой Вушасцік.

— Так, Маша — шчодрая дзяўчынка, корму птушкам не шкадуе. У яе сталоўку і іншыя птушкі лётаюць. Я ім дарогу паказала. Маша шчаслівая ад такіх сяброў. Асабліва, калі снягір Чырвун наведваецца. Яна яму гронкі рабіны падвязвае. А ён зярняткі з іх выдзёўбае.

— А чаго ён Чырвун, таму што ў яго грудка чырвоная? — здагадаўся кемлівы Вушасцік.

— Пінь-пінь, ага. Ён такі прыгажун! — адказала Маняша.

— Ты, сінічка, таксама прыгажуня. Твая жоўтая грудка і белыя шчочкі — проста чуд! — міла ўсміхнуўся зайчык і сагнуў адно вушка.

— Пінь-пінь, дзякуй, — усміхнулася і сінічка.

— А хто яшчэ бывае ў птушынай сталоўцы?

— Дзяцел Дзяўбун прылятае. Маша для яго кладзе жалуды, падвязвае шышкі.

— З шышак ён выдзёўбае насенне, я ведаю, — сказаў Вушасцік. — А я цяпер у вёску — ні лапай. Адночы карой садовых дрэў паласаваўся, дык ствалы абматалі калючым ялоўнікам. І я аб яго ўсю мысачку скалоў.

— Дык ты ж шкодзіш дрэвам, таму іх і ратуюць ад грызуноў, — узмахнула крылцам Маняша.

— А як мне перажыць зіму? Дзесьці трэба карміцца.

— Вядома, зімой усім нялёгка жыць, нават людзям. Холадна, — разважала сінічка Маняша.

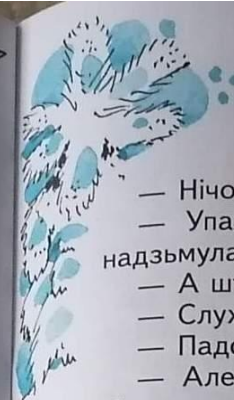
Яна паправіла цёмна-сінюю шапачку на галаве і зірнула ў адзін бок, затым у другі.

— Глядзі, Вушасцік, вунь вавёрачка сядзіць на суку! — раптам усклікнула сінічка.

— Дзе? Дзе? — зірнуў на дрэва звярок.

У гэты момант каля іх нешта праляцела і звалілася на снег. Вушасцік спалохаўся, схваўся пад куст, а Маняша на дрэва ўзляцела.

І тут зайчык убачыў, што з дрэва ўпала ні нешта, а нехта. Гэта была вавёрка Адважка — яго сяброўка. Ён вылупіў свае раскосыя вочы і гучна засмяяўся:

— Нічога сабе, ты што — з неба ўпала?
— Упала, з дрэва. Ведаеш, як слізка, не ўтрымалася, — надзьмула шчочкі вавёрачка.

— А што ты там рабіла? — спытаў Вушасцік.

— Слухала вашу размову, — прызналася Адважка.

— Падслухваць непрыстойна, — заўважыў зайчык.

— Але бывае карысна. Цяпер я ведаю, што сінічку завуць Маняша, што яна цудоўна спявае. А мяне завуць Адважка, — зірнула яна на птушачку.

— Вельмі прыемна, — адказала сінічка.

— Ведаеце, калі я сёння скакала па дрэвах, дык бачыла ў кармушках сена. А каля іх столькі звяроў — алені, ласі, зубры харчуюцца! — паведаміла вавёрачка.

— Гэта людзі іх падкормліваюць. І такіх кармушак у лесе шмат, — дадала Маняша.

— Як цудоўна, што людзі клапацяцца пра звяроў! — усклікнула Адважка.

— Дык можа і я магу харчавацца ў гэтых сталоўках? — распрастаў вушкі зайчык.

— Можаш, чаму ж не?! — упэўнена сказала сінічка.

— Ты, Маняша, высока лятаеш. Табе, Адважка, таксама з высокіх дрэў далёка бачна. Дык пакажыце мне туды дарогу, — папрасіў Вушасцік.

— Пакажам, — у адзін голас адказалі сяброўкі, і ўсе накіраваліся шукаць кармушку для зайчыка.

• Чым можна пакарміць зайчыка зімой?

• Ці робіце вы зімой кармушкі для птушак? Якія птушкі могуць прыляцець да іх зімой? Якіх птушак вы бачыце каля свайго дома, на тэрыторыі дзіцячага сада?

• Намалюйце птушак, якіх прапануе вам Буся на стар. 22, і дашліце ў часопіс для ўдзелу ў конкурсе "Малюем разам з Бусем".